

Følgende bog er skrevet på baggrund af forfatternes forskningsprojekt og primært skrevet til lærerstuderende på landets uddannelsessteder samt landets folkeskolelærere og ledelser. Bogen er opdelt i tre dele, samt indledes med en læsevejledning. Den indeholder ligeledes løbende opsamlings af kapitlerne og forslag til studieøvelser og videre læsning. Bogen har en høj grad af læsevenlighed, og rummer bl.a. også infobokse med nøglebegreber.

"Jeg må være den dumme i klassen" handler om de tre forfatters forskning i selvevalueringskulturen, der hersker i den danske folkeskole. Bogen introducerer os til evalueringsbegrebet samt tendenser både politisk og forskningsmæssigt gennem de sidste mange år.

Herefter går forfatterne i dybden med deres egne observationer af evalueringer, der er brugt på meget forskellige måder, i de forskellige klasser vi møder. Desuden opdeler forfatterne de forskellige selvevalueringsformer. Her beskrives både selvevaluering igennem læringsplatforme, hvor endte undervisningsforløb skal evalueres af børnene ift. deres udbytte og egen læring af det givne emne, samt en mere generel og løbende evaluering af elevernes danskundervisning.

Ligeledes præsenteres brugen af logbog og porteføljer som selvevalueringsredskaber, og slutteligt introducerer forfatterne selvevaluering omhandlende børnenes følelsesliv og sindstilstande. Bogen afsluttes med en tolkning på de resultater deres forskning har givet anledning til at vise, samt en introduktion til hvordan man som lærer og skole kan imødekomme kravene om evaluering på den mest skånsomme og imødekommende måde for eleverne.

Bogen har en ret kritisk tilgang til den selvevalueringskultur, der i dag hersker i den danske folkeskole. Deres mange praksiseksempler af flere omgange overbeviser da også om, at denne kritik nok i mange sammenhænge kan siges at være berettiget. Flere af bogens eksempler fra praksis er næsten tåkrummende, når man fx læser om Alfred i 3. klasse, som i forbindelse med en selvevaluering af et undervisningsforløb omkring kroppen proklamerer: "Jeg må være den dumme og langsomme i klasse". Eller når Malene i 3. klasse i en runde, hvor eleverne skal sætte ord på, hvordan de har det, fortæller, at hun er ked af det, hvortil læreren kommenterer med: "Som du altid er". Ligeledes er der et eksempel hvor Thomas ikke kan håndtere at deltage i et kursus i følelshåndtering i en klasse på mellemtrinnet, og ender med at gemme sig bag gardinet i klassen. Bogen rummer mange rammende eksempler på, hvad en selvevalueringskultur gør ved særligt de børn, der af den ene eller anden årsag har svært ved at honorere de krav, der stilles til dem i skolen. Samtidig problematiserer forfatterne, at læring bliver gjort til den enkelte elevs ansvar, og at man i dag går unødvendigt tæt ind og evaluerer børnenes personligheder og humør, hvor der er tydelige "rigtige" og "forkerte" måder af være elev på.

Om end bogen kaster et spændende og på mange måder nuanceret lys på nogle relevante praksisser i den danske folkeskole, rammer bogen ikke ret godt ind i, hvad jeg havde forventet, den kunne rumme af relevante arbejdsgange for en PPR-psykolog som jeg selv. Bogen bærer tydeligt præg af at være skrevet til lærestuderende og lærere. Relevansen for diverse beslutningstagere i landet, ift. den skolepolitik vi har i Danmark, er også ganske stor, men den tilbyder en ret lille relevans til landets psykologer på skoler og PPR-kontorer, idet mange af emnerne ligger uden for de sammenhænge, hvor vi kan bidrage med vores faglighed og psykologperspektiver.

Maria Markus, PPR-psykolog i Ringkjøbing Skjern Kommune